

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Statens Pædagogiske

Studie-samling

Frøderiksborg 110 22

418

V

H. U. H. -

Bladet

MEDLEMSBLAD FOR HASLEV UDV. HØJSKOLES ELEVFORENING - FEBRUAR 1954

Skoleliv i hverdag og fest

Der er den fare ved de månedlige meddelelser om livet på skolen, at de gamle elever kun hører om de særlige ting, der foregår.

Det vigtigste er naturligvis det daglige arbejde, og det er hver dag en glæde for os alle at gå til timerne. Dette hold er meget vågent og levende, og arbejdet er præget af stor alvor. Det betyder ikke, at man ikke kan slå sig løs. Vi har haft mange fornøjelige aftener, og der er glæde over samværet, men holdet er som helhed præget af ansvarsfølelse og målbevidsthed. De ønsker virkelig at dygtiggøre sig til en indsats i vort folk og i Guds rige.

Siden sidst har vi haft besøg af tidligere medarbejder ved Kofoeds skole, pastor Kaj Ernstsén, nu Ærø, som fortalte levende om dette arbejde. Idrætsinstruktør for K.F.U.M og K. Tage Petersen har været her og fortælle om sit arbejde og sin rejse til Amerika. Tidligere lærerinde ved skolen, cand. theol. Elisabeth Holmstrup, nu

fru Balle-Olsen, har holdt foredrag om grundtvigianisme. Den engelske ambassadørs frue, Mrs. Berthoud, har været her sammen med missionær fra Indien, Mrs. Barclay. De holdt interessante foredrag, Mrs. Berthoud om parlamentariske og Mrs. Barclay om kirkelige enhedsbestræbelser.

I første uge af februar har vi haft missionsuge i Haslev. Tilstømningen var så stor, at alle rammer sprængtes, og ugen har fået betydning for mange. Generalsekretær H. E. Wissløf boede her på skolen i 3 dage. Flere gange talte han til eleverne, vi havde også en vældig god samtaletime med ham, og en del elever fik lejlighed til at søge ham til personlig sjælesorg.

Pastor Georg Bartholdy, som talte den sidste aften, var ligeledes med herhjemme til samtaletime og frit samvær. Dagen efter holdt han et meget interessant foredrag om Israel. Fru Bartholdy, som var

elev 1923, fortalte om sin datter Hanne (elev 1947/48), som nu er missionærfrue i Indien.

Et par udflugter skal lige nævnes. Den 17. januar var nogle af os lærere på sydhavsøerne. Vi besøgte Henriette (1946) og Aksel Christensen (1951/52) samt vinterlejren i Rubbelykke præstegaard. Det var en oplevelse at se så mange unge og bringe dem en hilsen fra højskolen.

Den 23. januar var nogle af os til generalforsamling i „Foreningen for højskoler og landbrugsskoler“ i Dalum (Kolds gamle skole). En ny højskolelov er på trapperne. Hvis den går igennem efter for-

slaget, vil skolerne få gode økonomiske kår at arbejde under, ligesom fremtidige højskoleelever vil få meget store tilskud. Det vil praktisk talt ikke komme til at koste dem noget videre at komme på højskole.

Det tegner godt til sommerskolen. Vi har (d. 19/2) indmeldt 45, men har altså plads til mange endnu. Vi stoler på, at I vil være med til at gøre et arbejde for at skolen bliver fyldt.

Med hilsen fra alle medarbejdere.

Jeres hengivne

Käti og Johs. M.

FÆLLESBØNNENS BETYDNING

Første gang jeg deltog i et fælles bedemøde, gik det for mig, som det går for de fleste unge, det virkede meget chokerende på mig. Jeg var ikke langt fra at løbe fra det hele — og dog, der var ligesom, der var noget, der holdt mig tilbage. Nu bagefter forstår jeg, hvad det var.

Siges der noget i Bibelen om fællesbøn? Ja, i Math. 18, 19—21 står der: „Atter siger jeg jer, at dersom to af jer bliver enige på jorden om hvilken som helst sag, hvorom de ville bede, da skal det blive dem til del fra min Fader, som er i himlene. Hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, der er jeg midt iblandt dem“. Endvidere møder vi en skildring i Ap. G. 12, der viser, at apostlene gjorde brug af fællesbøn: de bad hele natten om, at Peter måtte blive løsladt af fængselet, og Gud hørte deres bøn. De havde tro nok til at bede, og de havde tro nok til at få svar.

Da George Williams startede den store bevægelse K.F.U.M., begyndte han med at samle nogle unge mænd på et loftsværelse til bibeltimer og fællesbøn — der bad de sammen — og hvad kom der ud af deres fællesbøn på loftsværelset? Det kæmpemæssige ungdomsarbejde, som i dag er til velsignelse for millioner af mennesker over hele verden. Det begyndte altså med fællesbøn.

Men nu i dag? Hvordan ser vi unge på fællesbøn?

Ja, vi vil jo alle gerne være så frygtelig moderne — følge med tiden — væk med alt det gammeldags, det hører fortiden til. Fællesbøn, nej — det er ikke noget for moderne unge af 1954. Vi har simpelthen slet ikke tid til det. Det er lidt for fromt igen med fællesbøn. Det kunne de måske gøre for 20—30 år siden derovre i det mørke Vestjylland. Men i dag, nej, jeg har taget afstand fra det;

jeg får simpelthen ikke noget ud af det, for jeg sidder bare og tænker på noget helt andet eller sidder og kritiserer den bedendes lange bøn med de alt for mange ord. Det hele er bare noget hykleri — — og vi kan blive ved i det uendelige med disse indvendinger, som jeg véd mange unge kommer med i dag. Og jeg sagde selv sådan for 10 år siden, men jeg er lykkelig over, at jeg har forandret synspunkt på det område.

Jeg har nu selv erfaret, at fællesbøn styrker det kristne fællesskab. Flere gange har jeg deltaget i elevernes fællesbedemøder, det har styrket fællesskabet med eleverne og givet fornyelse i sindet. Der er en ting, vi skal være på vagt overfor her ved fællesbøn, og det er hykleri. Der er ikke noget, Gud straffer så hårdt som hykleriet. Og ved et sådant bedemøde, ja, da har man så let ved at vise, hvor from og pæn man i grunden er. Og man har så let ved at komme frem med en masse overflødige ord, og at lovprise Jesus de hundrede af gange. Da Jesus lærte sine disciple at bede, lærte han dem Fadervor, og det er vor mønsterbøn. Vi skal passe meget på, at fællesbøn ikke bliver uåndelig og ukristelig og på ingen måde lumert og egoistisk, for ellers er der fare for, at det mister sin værdi. Den der beder højt skal gøre det kort og klart. Et fællesbedemøde kan være af sund og naturlig karakter, det har jeg oplevet flere gange her på skolen.

Så er der fællesbøn i en snæver kreds, hvor alle kender hinanden meget godt. Man kan samles for at bede om ganske bestemte ting — en bestemt sag o.s.v. Hvor kan sådanne stunder være berigende, og hvor de binder sammen. Der kommer noget helt andet over et sådant kammeratskab, hvor man

kan bede sammen.

Da jeg som ganske ung og uerfaren blev lærerinde her på skolen, var jeg rigtignok modløs og ængstelig for opgaverne. Selvfølgelig prøvede jeg på at skjule angsten, men jeg kan af et ærligt hjerte sige, at det der gav mig mod og kraft til opgaverne, det var den lille andagtsstund med fællesbøn, som staben samledes til hver morgen. I kan tro, det hjælper en i gerningen. Der kan vi sammen bede om, at problemerne og opgaverne må blive løst på den rigtige måde, det giver fornyet kraft hver dag. Det er for os alle noget dyrebart, noget der simpelthen ikke kan undværes. For det er bestemt ikke nemt at stå i en gerning, hvor man hver dag skal prøve at give, da må man hente kraft fra det høje.

Så er der fællesbøn med den enkelte. Har du ikke ofte talt med et menneske, som har været i stor nød? Vældige problemer kom frem — problemer som du slet ikke var i stand til at løse. — Da har jeg oplevet, at det eneste, der var at gøre med det menneske var at bede sammen med det. Det var ganske naturligt. Og dog! Hvor skal vi være varsomme der, at vi ikke maser på. Det er hellig jord, vi betræder, og der må ikke trampes noget ned. Formanden for K F U M og K.s idrætsforbund, pastor Ewald Christiansen, skriver i K. og M.s idrætsblad en artikel, han kalder: „En samtale med dig“. Han skildrer her den personlige samtale mellem to mennesker. Den ene læseren og den anden ham selv: „Vi taler om det såre enkle at være menneske og skulle leve livet, det store vidunderlige og vanskelige liv, som så ofte mislykkes for os, fordi vi ligesom ikke kan realisere dets rige muligheder“. „Vi har nu talt sammen længe, og der er ting, som i k k e k a n

siges, skønt de vil siges. Sproget lader os i stikken, og tavsheden må for en stund være ene om at føre ordet mellem os. Disse øjeblikke er ikke sjældent de rigeste, højdepunkterne i fællesskabet. Kun et ligger endnu højere i denne forbindelse, når det kommer helt „af sig selv“, uden tvang for nogen af parterne, som noget enkelt og stort, der vidner om, at samtalens fællesskab var mere end blot noget menneskeligt. Jeg tænker på den fælles bøn. Hvor den virkeliggøres som det naturlige udslag af et råb om hjælp, der presser på indefra, der er vi på tinderne i menneskelivet, skønt vi føler os selv som nederlagets børn, der tilsølede raver rundt mellem ruiner“.

Ja ved fællesbøn, da befinder vi os på „tinderne i menneskelivet“. Det er værdifulde, opløftende stunder, man der får lov at opleve. Men der kan ikke gives nogle regler for fællesbøn. Der er mennesker,

der ikke kan bede sammen med andre. Jeg kan blot sige jer, at jeg har oplevet mange rige stunder ved fællesbøn, stunder, som jeg ikke ville undvære for guld. Og jeg tror, vi i vore dage mangler noget af den kristne fællesskabsfølelse, som sådanne bedemøder kan skabe. Vi taler så meget om, at det står så dårligt til med det kristne ungdomsarbejde. Er det ikke, fordi vi ofte tvivler på bønnens magt? Hvis vi nu gik sammen og bad om de fælles problemer, bad for den fælles sag, vi arbejder og tror på, er jeg sikker på, at der ville ske noget mere inden for det kristne ungdomsarbejde. Det ville styrke kammeratskabet blandt lederne, styrke det kristne fællesskab. Man ville da kæmpe sammen i bønnen om den samme sag. Vi har simpelthen ikke råd til at lade være! Jeg tror på, at fællesbønningen har sin store betydning — vi bruger den blot alt for lidt.

Nina Swartz.

„Lykkeligt det folk, der fostrer slige sønner“

Jens Jessen — 1854-⁵/₂-1954.

Det er undertiden mærkeligt at se, hvad der i en bestemt stund i et menneskeliv kan få afgørende betydning for det menneske og derved ofte meget længere ud.

Som nu den omstændighed, at tyskerne i begyndelsen af firserne i forrige århundrede nægtede at give anerkendelse til den unge lærer Jessen, der skulle være leder af den danske realskole i Haderslev, med den begrundelse, at han ikke bød garantier for duelighed, og at der heller ikke var trang for en sådan skole i Haderslev (der var 75

elever indskrevet!).

Derved gjorde de tyske myndigheder den danske sag en overmåde stor tjeneste. Som leder af en dansk realskole i Haderslev ville Jens Jessen sikkert have fået stor betydning for den egn. Men nu blev han i stedet for knyttet til „Flensborg Avis“, som han i forvejen lejlighedsvis havde skrevet artikler til, og et årstid efter, kun 28 år gammel, blev han redaktør af dette det sydligste danske dagblad, og derved en meget farligere modstander for tysk-

heden. I løbet af sin godt 23-årige redaktørtid steg abonnenttallet fra 800 til 9000 og „Flensborg Avis“ blev derved i enhver henseende det største og betydeligste bladforetagende i Sønderjylland med flere aflæggere på både dansk og tysk.

Inden længe blev han kendt langt udover abonnenternes kredse, — hans artikler blev citeret og kommenteret på både dansk og tysk hold, og ofte måtte han vandre i fængsel for sine angreb på tyskerne voldsmetoder i Sønderjylland. Han stod altid stejlt på rettens faste grund. „Vi er danske, vi vil vedblive at være danske, og vi vil behandles som danske efter folkerettens forskrifter“, sagde han i sin programtale, da han var opstillet som kandidat ved valget til den tyske rigsdag i 1901. Han kunne, netop fordi han altid stod på dette standpunkt, ofte forekomme uforsonlig. Men han var faktisk båret af ægte frisind. Mange år før genforeningen (som han jo ikke oplevede, men stedse troede på) udtalte han, at når Sønderjylland kom tilbage (og han gik ud fra, at så var i hvert fald Flensborg med), så blev det „Flensborg Avis“'s opgave at træde i skranken for hjemmetyskerne overfor forsøg på at tvinge dem til noget, som de ikke ville gøre med deres gode vilje“.

Og hvor hensynsfuld han kunne være, viser følgende citat fra ovennævnte programtale: „Hvor højt vi end sætter vort håb om genforeningen, så er det dog noget, som må stå endnu højere for os. Det er hensynet til vort gamle fædrelands tryghed. Vi kan ikke ønske, at Danmark for vor skyld gør noget som helst, der kunne skade dets stilling“.

Men som sagt stod han ubøjelig fast på retten til at leve som dansk i Sønderjylland og også til at vise sit folkelige tilhørsforhold i praksis. I en artikel til minde om de faldne i slaget ved Isted hedder det:

„Det er ikke alt blod, der binder. Hvis så var, da ville det være en let sag at binde folk og folkeslag sammen, der er adskilte i slægt og sprog, i sæd og skik. Thi da ville enhver stor hær, der gik ud på landvinding, kunne fuldbyrde en gerning for evigheden, da ville de små uden håb og trøst for bestandig være prisgivet til at knuses og kues af overmagten. Men det er lykkeligvis ikke så. Det er ikke alt blod, der binder“. (Citeret efter artikel af redaktør Svensson i „Sydslesvig gennem tiderne“ — hovedkilden til denne artikel).

I 1895 havde de preussiske domstole forbudt brugen af navnet Sønderjylland. I den anledning skrev Jens Jessen: „Der gives et navn, som ikke er forbudt endnu. Det er vort gamle fædrelands navn Danmark. Skal vor egen landsdel være navnløs, så kan vi endnu nævne navnet på vort moderland. Hvilket navn har en mere fast og fuld og fager klang end navnet Danmark. Så være det da tilfældet velsignet, vor sjæl skal klynge sig til det, vor tunge skal prise det, ja, ordet Danmark skal gemmes i vort hjerte som en kostelig perle“.

Vi må give A. Svensson ret, når han skriver: „Dette er mere end journalistik. Det er et Danmarks-digt i prosa, der i storhed kan måle sig med de bedste“.

De fleste af vore elever fra de senere år fik under deres ophold på H.u.H. en dansk læsebog. Dersom min læser ejer den i dag, så find Jens Jessens valgtale fra 1901, og læs den igennem. Der er aktuelle bemærkninger i den artikel, som nu er over 50 år gammel.

Få journalister opnår at blive mere end døgn-profeter. Jens Jessen skrev undertiden artikler, som ikke alene for deres sproglige skønheds skyld, men for deres profetiske indhold vil leve, så længe dansk åndsliv eksisterer.

Over en af sine medstridere for den

danske sag satte han følgende ord, som vi vil lade stå over ham:

„Lykkeligt det folk, der fostrer slige sønner“.
Axel Nielsen.

LUDVIG HOLBERG

— så længe som bogen ved Sorø slår rod,
skal leve vor Holbergminde.

Vi kender alle C. Wilsters herlige digt om Holberg og har sunget de linier, som her er citeret, om vor Holberg, som vi roligt kalder ham, selv om vi godt véd, at han var norsk og havde sine rige evner og sit slægtspræg fra norske forfædre. Vi véd det, og dog kalder vi ham vor, fordi han øvede sin livsgerning her hos os, en livsgerning, der virkelig fortjener at mindes, så længe bøg og Sorø holder sammen.

Holberg var nemlig en stor folkeopdrager og folkeoplyser, og han er dansk eller i hvert fald nordisk opdrager og oplyser. Hans opdragelses virkemiddel var det „at komme folk til at le“. Nogle vil mene, man skal opdrage ved „at komme folk til at græde“.

Nuvel, det kan i visse tilfælde have sin værdi, men til den opgave, der blev Holbergs, var hans metode sikkert den bedste. Det gjaldt jo nemlig om at komme det opstyltede og naragtige — ofte fremmede — til livs; det gjaldt at finde det naturlige og hjemmegroede for at sætte det i modsætning til alt det forlorne. Det gjaldt at finde arvesølvet frem, rense det og sætte det på hæderspladsen i Danmarks hus.

Holberg var så vist selv ingen hjemmeføding. Han kom fra Norge, han gæstede praktisk talt hele Vesteuropa og Italien og ikke bare som en forjaget moderne turist. Nej, han gav sig tid til at studere i årevis, til at gå på sin fod — det var dog måske dyd af nødvendighed — men alligevel bidrog det til at give dybde i det syn på mennesker og deres væren, som Holberg dannede sig.

Når han sender sine hvasse pile ud, er det altid med et lunt glimt i øjet og i den hensigt at befri — den enkelte så vel som folket — for det, der kvalte det sande og ægte væsen. Naturligvis må de lærde gerne snakke latin med de

lærde; men Erasmus skal tale dansk, når han er hjemme på Bjerget; det er den lærde stands vigtighed ikke dens lærdom. Holberg spotter. At Per Degn optræder med sin „latin“, er for så vidt meget værre, som han ikke kan noget og er ringere end den hane, Erasmus gør ham til, da denne dog galer fra sin mødding, pyntet med egne fjer, mens Pers lånte fjer er et forunderligt skrabsammen alle vegne fra, hvormed han dog ganske vist synes at sejre i hanekampen om Bjerget — det er ikke sidste gang, den slags kampe har fået det udfald, og grunden hertil er vel som regel de samme som dengang.

Når „Den meget talende Barber“ altid fortæller om sin rejse fra Haderslev til Kiel, og når Hans Frandsen tager til udlandet og kommer hjem som „Jean de France“, så udleverer Holberg dem til latteren, bestemt ikke, fordi de har været ude at rejse, men fordi de er kommet hjem som endnu større tosser, end de var, da de rejste ud; de burde kommet klogere, måske også bedre hjem.

På Jacob von Thybos tomme tønne slår Holberg lystige hammerslag, til stavene ramler fra hinanden, og der kun er tilbage, hvad der altid er i tomme tønner, en usselig bette pral- og løgnhals, han er en af dem, der absolut intet er.

Anderledes med Herman von Bremen, den politiske kandestøber. Ganske vist, han tosser rundt i en indbildt viden og værdighed, til han bliver taget i kraven af en slags virkelighed, der hurtigt klæder ham af, men så bliver han igen en skikkelig og brav håndværker, netop det han er, han får lov at finde sig selv gennem den skrappe kur. Det gør en del af de mennesker, Holberg lader virkeligheden, ofte gennem fornuftige og praktiske folk, tage sig af.

Det gør bare en ondt for Jeppe på Bjerget,

at han ikke kan reddes. Ham har Holberg åbenbart en vis sympati for, men han leveredog tilbage til brændevin, svin, mødding og krabask. Han er kørt fast i sin lyst og sine undskyldningers morads, han kan kun anvendes som et advarende eksempel for andre og måske som et varsko til samfundet om, at der er noget i bondestandens kår, der trænger til at ændres.

En af personerne hos Holberg hedder Don Ranudo, læst bag fra bliver det til „O du nar“. Det har Holberg at sige til en masse af tidens mennesker og om deres væsen. Vi har haft nogle eksempler på dem foran. Tænk f. eks. videre på konerne i „Barselstuen“, de taler tysk og fransk „den ene værre end den anden“.

Alle disse og mange andre, som vi ikke kan få tid at se på her, fremviser

„Dårernes lader og fagter
så levende, som de gik og stod
i deres brogede dragter“.

„Ja, alt dette er meget godt, kan man sige, men var Holberg kun sådan et stads- og lands-satyrikus. Var det blot det negative, der interesserede ham?“

Hertil kan nu først svares, at det kan være i høj grad positivt at fjerne det faldefærdige og forlorne så der kan blive plads for noget nyt og godt og ægte, og dernæst har Holberg meget positive personer. Lad os tage som eksempel herpå den herlige Jacob, Erasmus Montanus' yngre bror. Han er bondesøn på Bjergtet; han har som de andre derhjemme, fødderne godt

plantet på jorden, men han adskiller sig fra dem ved at være frigjort fra deres reaktionære uvidenhed. Han tror lige så vel som Erasmus, at jorden er rund, men den post bekymrer ham ikke. Er jorden rund, ja, så er den rund, og det er ganske ligegyldigt, hvad så vel de gammeldags debattører som de moderne siger om den. Han er uimponeret af Erasmus som af Per Degn, fordi han er vant til at bedømme ting og mennesker efter, hvad de er — ikke hvad de gives ud for at være.

Han er en af dem, Holberg knytter sit håb til, når han ser frem efter og arbejder på at være med at skabe et nyt Danmark, hvor folket, frigjort for overtro og snobberi, skal bygge et samfund, der bevarer de virkelige gamle værdier samtidig med, at oplysning, tolerance og flid sætter sit præg på det værdifulde både i åndens og håndens virke.

28. januar 1754 døde Ludvig Holberg. Hans ønske havde altid været, at være en god borger i sit land. Det var han også, fordi han passede det godt, der var hans opgave. Man kan let se, at han ikke havde alle strenge på sin harpe, men han spillede godt på dem, han havde.

Der kom folk efter, der gik langt videre end Holberg, idet de kastede alt nedarvet over bord. Dem ville han have rystet misbilligende på hovedet af. Der kom andre, der på en måde stod ham fjernt ved deres romantiske syner, og dog tror jeg, Holberg ville have forstaaet, at de „bar brød til folkets sjæl“. N.P.P.

M Ø D E R

Østvendssysels højskolekreds har møde lørdag den 13. marts i Hjallerup missionshus. Hr. forstander M. Linderoth, Sommersted ungdomsskole, taler.

Emne: Hvad er livet værd?

Mødetid, adgang, kaffe som sædvanlig. Velkommen alle.

P. u. v.
Tage Sanden.

Vandremappen „Avnerne“ 42-43

har ved fru Inger Vindum, Kellerup, indsendt kr. 21,20 til elevforeningen. Hermed tak og kvittering.

Haslevkredsen i København (H.u.H.)

holder møde 1. marts kl. 20 på K. F.U.K., St. Kannikestræde 19.

Fastelavnsfest: Vi vil synge og tale os sammen. Holdet 49-50 arrangerer.

Husk højskolesangbogen.

Alle gamle højskoleelever er hjertelig velkommen.

P. k. v.
Emma Augustinus.

Århus højskolekreds har møde fredag den 5. marts kl. 20,15 prc. på K.F.U.M., Klostergade 37. Hr. lærer L. Christensen,

Tommerup højskole, taler.
Emne: Kristenlivets kamp.
Velkommen alle.

P. u. v.
Johs. E. Krøyer.

Og kan den sidste rest

så se at få det her kontingent af sted snarest.

Haslev udv. Højskoles elevforening,
konto-nr. 7111.

Kontingent frem kroner, som bedes

sendt på indbetalingskort, ikke på post-anvisning.

Bryllup.

Lørdag den 27. februar vies i Haderup kirke frk. Dora Pedersen, s. 51, til hr. gdr. Per Klausholt, Øster Kellerup, Ejsing, Vinderup.

Ukendt dato viedes frk. Edith Kamstrup Jørgensen (51-52) og blev fru Edith Pedersen, Sølvagergård, Tersløse, Dianalund. — Hjertelig til lykke.

H.u.H.s sommertur 1954.

Mange har den sidste tid rykket for besked om, hvorvidt der bliver en tur i år. Nu er vi klar:

1.—8. (evt. 9.) august bliver der en bustur (i ny bus!) til Sverige og Norge ad følgende rute: Haslev—København—Helsingør—Gøteborg—Troidhättan—Mellerud—Värmland—(Dalarne?). Norge: Elverum—Lillehammer—Guldbrandsdalen—Gjøvik—Oslo—Gøteborg—hjemad!

Pris ca. 300 kr. Skriv inden 15. marts til mig, om det har interesse. Program vil da blive tilsendt først i april. Vel mødt unge — og ældre. Axel Nielsen.

Småpluk.

Et par vælgermødehistorier: Ved et vælgermøde var der en yderst trættende taler, der følte sig stærkt generet af uroen, som blev kraftigere og kraftigere om ham. Til sidst udbrød han ærgerligt:

— Mine herrer, hvis dette spektakel fortsætter, så kan jeg ikke engang høre, hvad jeg selv siger...

Da lød en stemme fra baggrunden:

— Så er Du bestemt heller ikke gået glip af noget...

For nogle år siden talte en folketingsmand ved et vælgermøde på Nordfyn. En af tilhørerne forsøgte at ødelægge virkningen af talen og henlede forsamlingens opmærksomhed på sig blot ved at stå op i de siddendes rækker. Et stykke tid lykkedes det, men så

begyndte tilhørerne bagved at råbe, at han skulle sætte sig. Selvfølgelig blev han stående, nu havde han spillet gående.

Folketingsmanden klarede situationen ved ganske lunt at sige: »Lad dog endelig den mand blive stående, det er vel bare en skræder, der hviler sig«.

Så satte manden sig ned.

— På en af de første rækker i en krosal sad en meget mandhaftig kvinde. Gang på gang vakte hun uro med hid-sige afbrydelser. Tilsidst skreg hun op mod taleren: »Hvis jeg var gift med Dem, gav jeg Dem gift«.

Svarret lød omgående: »Kære frue, hvis jeg var gift med Dem, tog jeg med glæde giften«.

Efter »Vore egne mandariner«.